

Arrest

nr. 106 437 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 1 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 februari 2010, in functie van haar echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoekster werd op 3 maart 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 april 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 31 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 / 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [Y.C.V.], Nationaliteit :Bulgarije, [...] + kind [Y.A.] [...]

Aan de betrokkenen wordt een bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 03.03.2010 de E-kaart in functie van gezinshereniging met haar echtgenoot, [Y.F.]. Het verblijf van de echtgenoot werd in uitvoering van de artikelen 42bis §1 en 42 septies van de wet van 15.12.1980 beëindigd.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [Y.F.] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42ter §1,3° van de wet van 15.12.1980.

In belang van het minderjarig kind en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de ouders, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980.

Gezien het element van fraude en overeenkomstig het rechtsbeginsel ‘fraus omnia corrumpit’, kunnen eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 niet in overweging genomen worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“1./

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzi[n]g naar uitgebrachte adviezen [z]al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd.

(cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Mechelen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoekster uit te wijzen.

De besteden beslissing vermeldt enkel dat het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt "ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [Y.V.]".

De redenen waarom de heer [Y.] wordt uitgewezen worden hierbij nergens vermeld, noch wordt de beslissing waarmee het verblijfsrecht van de heer [Y.] wordt beëindigd aan verzoekster (mee)betekend !

Op die manier is verzoekster thans volkomen in het ongewisse over de precieze reden van haar uitwijzing (meer dan 2 jaar na ontvangst van haar verblijfsdocumenten).

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

in casu bestaat immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie om een zodanig onverwachte [...] ingrijpende wijziging in verzoeksters toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoekster werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Zij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. haar documenten of haar verblijfsstatuut.

2./

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129. 466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710, 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008 RvV, nr. 17. 062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoekster, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoekster in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van haar uitwijzing, heeft verweerder de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd."

3.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), immers toegelicht dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster en haar kind omdat het verblijfsrecht van de persoon, V. Y., die zij vervoegden ook werd beëindigd. Tevens wordt geduid dat aangezien V. Y. zijn verblijfsrecht op frauduleuze wijze verkreeg en verzoekster en haar kind op deze wijze ook een verblijfsrecht verwierven eventuele humanitaire elementen niet in overweging worden genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien V. Y. de echtgenoot van verzoekster is, waarmee zij samenwoont, en aan deze man op 31 augustus 2012 een beslissing ter kennis gebracht waarin de redenen zijn vermeld waarom een einde werd gesteld aan diens verblijfsrecht, kan verzoekster niet voorhouden deze redenen niet te kennen. Het gegeven dat verzoekster deze redenen eventueel toch niet zou kennen laat daarenboven hoe dan ook niet toe te concluderen dat verweerder zou zijn tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. De formele motiveringsplicht impliceert immers niet dat verweerder de motieven van zijn motieven in een bestuurlijke beslissing dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduid dat artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om, gedurende een bepaalde periode, een einde te stellen aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf burgers van de Unie zijn, wanneer een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben. Een dergelijke maatregel is niet mogelijk wanneer deze familieleden zelf een verblijfsrecht uitoefenen zoals bedoeld in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet of zij voldoen aan de in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker en haar dochter V. Y. in België hebben vervoegd en dat deze man zijn verblijfsrecht werd beëindigd. Verzoekster maakt daarnaast niet aannemelijk dat zij, die nog geen drie jaar tot een verblijf als echtgenote van een burger van de Unie tot een verblijf was toegelaten, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zelf een verblijfsrecht uitoefende op grond van artikel 40, § 4 of artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt dan ook niet dat de gegevens op basis waarvan verweerder de bestreden beslissing nam incorrect zijn of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Daar het verblijfsrecht van de persoon die zij vervoegde werd beëindigd kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar stelling "*dat er geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie [bestond]*" die het mogelijk maakte om haar verblijf te beëindigen.

Verzoekster toont voorts niet aan dat verweerder enig relevant document buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Verzoekster betoogt dat haar nooit iets werd gevraagd omtrent haar documenten of haar verblijfsstatuut, doch toont met deze mededeling niet aan dat één van de door haar aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur werd geschonden. Wanneer een bestuur over de nodige inlichtingen

beschikt om een beslissing te nemen dient het immers geen bijkomende vraag om inlichtingen aan een rechtsonderhorige te stellen.

Verweerder heeft tevens toepassing gemaakt van wetsbepalingen die verzoekster bekend waren of dienden te zijn en er blijkt niet dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, dat hij zou hebben gehandeld in strijd met toezeggingen die aan verzoekster werden gedaan of dat hij “gerechtvaardigde” verwachtingen niet zou hebben gehonoreerd.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoekster en haar echtgenoot grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu vaststaat dat de echtgenoot van verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing reeds tewerkgesteld was als arbeider en arbeidskaart heeft gekregen op grond van zijn arbeidscontract, zodat hij thans rechtmatig in België verblijft (stukken 5-7d).

Gelet hierop verblijft thans ook verzoekster rechtmatig in het land !

Het staat alleszins vast dat verzoekster door verwerende partij geen enkele vraag meer ontvangen m.b.t. haar documenten of haar verblijfsstatuut.

Hoewel verzoekster aldus thans volkomen rechtmatig in België verblijft, riskeert zij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerder, uitgewezen te worden.

Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, heeft de administratie ernstig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoekster schade berokkend.

Zij verwijst hieromtrent o.m. naar de volgende rechtspraak :

Wanneer verwerende partij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht, dan heeft dit zeer ernstige gevolgen voor verzoeker. In een dergelijk geval moet de rechtsonderhorige minstens de kans krijgen om een verweer te voeren tegen de argumenten die hem ten laste worden gelegd. Hierdoor dient hij niet noodzakelijk te worden gehoord, doch dient hij in het kader van een zorgvuldig onderzoek minstens te worden aangeschreven teneinde stukken voor te leggen ten bewijze van het tegendeel. Dit is hier niet gebeurd. In casu blijkt uit de stukken die verzoeker nu bij zijn verzoekschrift aanbrengt dat hij wel over stukken beschikte die mogelijks een ander licht op de zaak zouden kunnen werpen.

Met zijn betoog heeft verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

(cf. RvV arrest nr. 86 147 dd. 22.08.2012, onuitg)."

3.2.2. De Raad merkt op dat de echtgenoot van verzoekster een Bulgaars onderdaan is en, gelet op de bepalingen in de bijlage VI van het Verdrag tussen het Koninkrijk België, de Tsjechische Republiek, het Koninkrijk Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, de Republiek Estland, de Helleense Republiek, het Koninkrijk Spanje, de Franse Republiek, Ierland, de Italiaanse Republiek, de Republiek Cyprus, de Republiek Letland, de Republiek Litouwen, het Groothertogdom Luxemburg, de Republiek Hongarije, de Republiek Malta, het Koninkrijk der Nederlanden, de Republiek Oostenrijk, de Republiek Polen, de Portugese Republiek, de Republiek Slovenië, de Slowaakse Republiek, de Republiek Finland, het Koninkrijk Zweden, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (Lidstaten van de Europese Unie) en de Republiek Bulgarije en Roemenië, betreffende de toetreding van de Republiek Bulgarije en Roemenië tot de Europese Unie, het Protocol, de Akte en de Slotakte, gedaan te Luxemburg op 25 april 2005, goedgekeurd bij de wet van 2 juni 2006 en het artikel 38sexies van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, bijgevolg tot 31 december 2013 niet kan genieten van een recht op verblijf als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zonder te beschikken over een arbeidskaart.

De verplichting om over een arbeidskaart te beschikken wordt ook duidelijk gesteld in artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat luidt als volgt:

"De bepalingen van hoofdstuk I van titel II zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen evenals op hun familieleden met als enige uitzondering dat het document dat de Bulgaarse of Roemeense werknemer overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij in het bezit is van een arbeidskaart B zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers."

Uit de door verzoekster aan de Raad voorgelegde stukken kan enkel worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot pas op 1 juni 2012 een arbeidskaart ontving en dat deze geldig is vanaf 8 mei 2012. Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot reeds op 23 april 2012 werd tewerkgesteld zonder de vereiste toelating kon derhalve geen aanleiding geven tot de vaststelling dat hij over een verblijfsrecht beschikte. Er blijkt dan ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat verweerder geen rekening heeft gehouden met deze tewerkstelling.

Het feit dat verzoeksters echtgenoot meer dan een maand nadat de bestreden beslissing was genomen een arbeidskaart ontving laat in casu niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Er moet immers worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met het feit dat verzoeker nadat de bestreden beslissing was genomen – en meer specifiek op 1 juni 2012 – een arbeidskaart zou krijgen die hem toeliet te werken en een inkomen te verwerven in het kader van een werkervaringsproject.

Daar verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in staat was om aan te tonen dat zij voorafgaand aan het ogenblik waarop verweerder de bestreden beslissing nam enig dienstig stuk voor te leggen dat verweerders appreciatie van de feiten kon beïnvloeden en zij niet aantoont dat de vaststellingen waarop verweerder de bestreden beslissing baseerde incorrect zijn blijkt verder niet dat zij enig belang heeft bij haar grief dat verweerder heeft nagelaten haar voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te contacteren of een vraag te stellen omtrent *"haar documenten of haar verblijfsstatuut"*.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan voorts worden afgeleid dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster en een belangenafweging heeft gemaakt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK